

lase su soetab arwast kassoandja pu! Sellepärrast ei tohhi inefegi panna, et teie sõnadesst miino lellele ni wäbbe rõemo tõuseb. Olleks ta mehhise isse siin ja lubba teinal kui teil, kuüninga ormo paistel kassofad soendada, ei teie siis mitte ei julgeks ni wahwa suga wallekaebamisi kuüninga tõrwa tõsta, egga miino lelle ni arwalikkult laita, ehk sähherdust wänu pool uñus: tuuse läinud juttusi uest allesligutada. Miks siis sedda alles ei tunništa, mis isse Reinowadderile kurja ollete teinud? Oho, Väne-issand! kas enda silmas palki teie ei näe? Wai kas mõtlete, et miina ja mitto muud siin seiswad issandad eñiam sedda aega ei peaks mälestama mil Reinowadderiga isse sõbrust piddasite, ja kus mo sel üksford teie läbbi pakkasel tahwel rasked waewa kannatades pea aego surma olleks leidnud? Kas ehk ollete teña luggu opis ärra uñustanud? — Kannatage nattufe, ma tahhan teie nõdraks läinud mälestusele appi tulla! — Üksford juhtus üks tallomees rannast tulles kalla kormaga hundile wasto ja maggus wärskel kalla ais kuttistat ni kangest meie Kriimsilm-issanda sögi-isso, et ta pea aego imo-pärrast kassofa olleks müinud. Agga kassofas olli issandal kallis ja kallaostmise ind pudus taskus. Mil kombel nüüd kallo kätte sada? Kui nõnda mõttedega pä-ajjo weel waewas, juhtus ta koggemata miino lallega kolko ja allas melitawal keelil palluma, et sel teinale kallo murretsels. Reinowadder langes kui furnu teele mahha, kust kallamees möda piddi sõitma.

Se olli üks wahwa julguetük! Ehk Reinowadder kül teadis mis kimbutus sest wõis tulla, siiski ei mõttelnud ta sõbrale kasso püdes enese peale. Agga kuulge, mis kalli innaga ta sõbruse ja kallad piddi maksma. Kui kallamees senna jõudis kus sel maas olli, wõttis ta kirwe koormast ja tahtis Reinowadderile pähhe löa. Sel näggi alikulmo lurides mis sündis, agga siiski ei liigutand ta liifmeid egga tõmand inge; mees piddas tedda surnuks, wõttis sabast kinni ja wiiskis raipe koorma peale, ja mõtles eddast minnes: kül koddoo nüülin nahha seljast. Reinowadder mõtles: mäangi wõit on miino käes! ja pillutas aega wiitmata ree pealt kallo mahha. Kui arwas enda ja hundi tarbeks neid küllalte ollema, siis kargas ta koorma otsast ja pistis puhuma, et saaks wäna sõbraga kallist toitu jäggama. Wata imet, mis ta seal näggi? Hunt lüüts waod kolmed maad ree jälgil, noffis sallamahti kallad ärra ja ei jätnud sõbrale waewa palgaks middagi. Ta olli eñast täis õgginud kui Jõulo-maul ja kippus lõhkema; üks poolärranäritud ahwena pä ja kaks, kolm selgrodu ollid mo lellele järrel jänud; se olli ta julguse ja sõbra-truuse palk. Ehk kül mõñi kaunis näddal sest aeast möda läinud, siiski saab mo südda weel paisoma kui sedda pettust meele tulletan. Ma küffin teilt, suur kuüingas, kas äbbematamat ja nurjatamat tööd Ma peal wõib olla? — Agga puhlage nattufe aega, ma tahhan teile weel übbe teise tüki